

Uzasadnienie

Pismem z dnia 18 października 2021 r. J. W. złożył skargę na działania radcy prawnego K. G.. W treści pisma Skarżący wskazał, że radca prawny K. G. do pozwu skierowanego do Sądu Rejonowego w (...) z dnia 12 kwietnia 2021 r. załączył opatrzone sfałszowanym podpisem Skarżącego oświadczenie ubezpieczającego do polisy ubezpieczeniowej, a ponadto dokument wniosku-polisy w miejscu pieczęci i adnotacji z podpisem przykrył innym dokumentem. Dodatkowo, radca prawny nie ustosunkował się na wezwanie sądu do wniesionego przez Skarżącego sprzeciwu, lecz cofnął powództwo, co w ocenie Skarżącego stanowiło działanie nieetyczne.

Postanowieniem z dnia 21 lutego 2022 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. radca prawny Z. S. wszczął dochodzenie w sprawie możliwości popełnienia przez radcę prawnego K. G. przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że działając jako pełnomocnik (...) S.A. złożył 12 kwietnia 2021 r. do Sądu Rejonowego w (...) dokument „Oświadczenie ubezpieczającego do polisy (...) zawartej w dniu 2019-09-22” zawierający sfałszowany podpis J. W., tj. przewinienia dyscyplinarnego przewidzianego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 38 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

W dniu 19 kwietnia 2022 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przesłuchał obwinionego, który wyjaśnił, że dokumenty zostały mu przekazane przez klienta w formie skanów i nie wie, czy dokument został sfałszowany czy nie, jednak nie zakrywał go żadnymi kartkami ani nie ingerował w żaden inny sposób w jego treść.

Postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2022 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego umorzył postępowanie.

W dniu 22 czerwca 2022 r. J. W. złożył odwołanie od postanowienia o umorzeniu dochodzenia. W jego treści Skarżący przytoczył okoliczności ubezpieczenia przez niego samochodu, które finalnie doprowadziły do wytoczenia przeciwko niemu powództwa w sprawie, w której pełnomocnikiem strony powodowej był radca prawny K. G., wskazując jednak, że jego celem nie jest ukaranie radcy prawnego, a uzyskanie pomocy w naprawieniu sytuacji związanej z ubezpieczeniem samochodu.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Odwołanie Skarżącego nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych radca prawny i aplikant radcowski podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych.

Stosownie natomiast do art. 38 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, radca prawny nie może świadomie podawać informacji nieprawdziwych, ale nie odpowiada za zgodność z prawdą informacji uzyskanych od klienta. W myśl przywołanego przepisu postępowaniem sprzecznym z zasadami etyki jest świadome podanie przez radcę prawnego informacji nieprawdziwych. Radca prawny nie jest odpowiedzialny za prawdziwość informacji otrzymanych od klienta.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego trafnie doszedł do przekonania, że radca prawny K. G. nie naruszył przepisu art. 64 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 38 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. W stanie faktycznym niniejszej sprawy nie zostało bowiem ustalone, aby radca prawny K. G. miał wiedzę o nieautentyczności przedłożonego dokumentu. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że posługując się nim w postępowaniu sądowym występował w imieniu swojego mocodawcy, od którego przedmiotowy dokument otrzymał w formie skanu.

Radca prawny nie był ani uprawniony, ani zobowiązany do weryfikacji autentyczności dokumentu. „Co więcej, radca prawny zasadniczo powinien przedstawiać i popierać wersję zdarzeń uzyskaną od klienta nawet wówczas, gdy jest przekonany o jej niskim prawdopodobieństwie, gdyż jej ocena z punktu widzenia prawdziwości znajduje się w

kompetencji sądu, a nie radcy prawnego. W przypadku pojawienia się wątpliwości co do wiarygodności relacji klienta radca prawny może starać się uzyskać od niego dodatkowe informacje lub konfrontować klienta z kontrdowodami podniesionymi w toku postępowania, nie jest jednak uprawniony do podnoszenia własnych wątpliwości przed innymi podmiotami” (T. Scheffler (red.), Kodeks Etyki Radcy Prawnego. Komentarz. Wyd. 3, Legalis).

W przedstawionym stanie faktycznym niemożliwe było też choćby zarekomendowanie klientowi, by zweryfikował prawdziwość podpisu pod dokumentem, gdyż akta sprawy nie wskazują, aby faktyczny wzór podpisu J. W. był radcy prawnemu znany. Ocena dokumentów przedłożonych przez Skarżącego nie daje również podstaw do stwierdzenia, że jakkolwiek część dokumentu została celowo przykryta innym dokumentem. Radca prawny, działając w interesie swojego mocodawcy, wytoczył powództwo na podstawie dostarczonych mu dokumentów, a po powzięciu w toku postępowania wątpliwości co do zasadności żądania, cofnął powództwo w imieniu mocodawcy.

Na marginesie zauważyć należy, że Skarżący w końcowej części odwołania wskazał, że nie jest jego celem ukaranie radcy prawnego, lecz „chciałby, aby pan r.pr. G. naprawił wszystkie te sprawy, które popsuł”. Nadrzędnym celem postępowania dyscyplinarnego, stosownie do art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, jest wykrycie i pociągnięcie do odpowiedzialności dyscyplinarnej sprawcy przewinienia dyscyplinarnego i niedopuszczenie do tego, by osoba niewinna nie poniosła tej odpowiedzialności. Nie stanowi natomiast celu postępowania dyscyplinarnego wymuszenie na radcy prawnym określonego zachowania, choćby miało ono na celu uniknięcie przez Skarżącego negatywnych konsekwencji działania radcy prawnego.

W związku z powyższym zasadne było umorzenie dochodzenia w niniejszej sprawie, choć w ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego nie na podstawie art. 17 § 1 pkt 1, a na podstawie 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych.

W świetle poczynionych wyżej ustaleń Okręgowy Sąd Dyscyplinarny doszedł do przekonania, że należy utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. z dnia 20 kwietnia 2022 r. o sygn. akt RD 153/21 o umorzeniu postępowania na podstawie art. 437 § 1 w zw. z art. 465 § 1 i 2 k.p.k. i art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych.

Ze względu na powyższe należało orzec, jak w sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zdanie drugie ustawy o radcach prawnych mając na względzie, że nie zostało wydane orzeczenie o ukaraniu.

Pouczenie:

Niniejsze postanowienie jest prawomocne i ostateczne, bowiem Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych we W., w niniejszej sprawie działał jako organ II instancji i dlatego stosownie do treści art. 426 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ oraz stosownie do treści art. 70² ust. 1a ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych od niniejszego postanowienia nie przysługuje żaden środek odwoławczy.